

1. Горе мені, бо я став, мов недобірки літні, як залишки по винобранні; нема грона на їжу, немає доспілої фіґи, якої жадає душа моя!

2. Згинув побожний з землі, і нема поміж людьми правдивого. Вони всі чатують на кров, один одного ловлять у сітку.

3. Наставлені руки на зло, щоб вправно чинити його, начальник жадає дарунків, суддя ж судить за плату, а великий говорить жадання своєї душі, і викривлюють все.

4. Найліпший із них як будяк, найправдивіший гірший від терену. Настає день Твоїх сторожів, Твоїх відвідин, тепер буде збентеження їхнє!

5. І другові не довіряйте, не надійтесь на приятеля, від тієї, що при лоні твоєму лежить, пильнуй двері уст своїх!

6. Бо гордує син батьком своїм, дочка повстає проти неньки своєї, невістка проти свекрухи своєї, вороги чоловіку домашні його!

7. А я виглядаю на Господа, надіюсь на Бога спасіння мого, Бог мій почує мене!

8. Не тішся, моя супротивнице, з мене, хоч я впала, Сіонська дочка, проте встану, хоч сиджу в темноті, та Господь мені світло!

9. Буду зносити я гнів Господній, бо згрішила Йому, аж поки не вирішить справи моєї, та суду не вчинить мені. Він на світло мене попровадить, побачу Його справедливість!

10. І побачить оце все моя супротивниця, і сором покриє її, бо казала мені: Де Він, Господь, Бог твій? Приглядатимуться мої очі до неї, її топчуть тепер, як болото на вулицях.

11. Настане той день, щоб мури твої будувати, тоді віддалиться границя твоя цього дня!

12. Це той день, коли придуть до тебе з Асирії та аж до Єгипту, і від Єгипту та аж до Ріки, і від моря до моря, і від гори до гори.

13. І спустошенням стане земля на мешканців її, через плід їхніх учинків.

14. Паси Мій народ своїм берлом, отару спадку Твого; що пробуває в лісі самотно, у середині саду, хай пасуться вони на Башані й Гілеаді, як за днів стародавніх.

15. Як за днів твого виходу з краю єгипетського, покажу йому чуда.

16. Народи побачать оце, і посоромлені будуть при всій своїй силі, руку покладуть на уста, їхні вуха оглухнуть.

17. Будуть порох лизати вони, як той гад, як плазюче землі, повилазять з дрижанням з укріплень своїх, вони будуть тремтіти перед Господом, Богом нашим, і будуть боятись Тебе!

18. Хто Бог інший, як Ти, що прощає провину і пробачує прогріх останку спадку Свого, Свого гніву не держить назавжди, бо кохається в милості?

19. Знов над нами Він змилюється, наші провини потопче, Ти кинеш у морську глибочінь усі наші гріхи.

20. Ти даси правду Яковові, Авраамові милість, яку присягнув Він для наших батьків від днів стародавніх.